

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Ο Χίτλερ στον πόλεμο : Τι συνέβη πραγματικά;

από A.V. Schaerffenberg

Μέρος 6

Κεφάλαιο 5:

Τσεχικά και πολωνικά βαρέλια σκόνης

***Τέσσερις εχθρικές εφημερίδες πρέπει να φοβάσαι περισσότερο από χίλιες
ξιφολόγχες."***

**Ναπολέον
Βοναπάρτης**

Η Συνθήκη των Βερσαλλιών που τερμάτισε τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο αναφέρεται συνήθως από τους ιστορικούς ως θεμελιωδώς υπεύθυνη για την επόμενη παγκόσμια σύγκρουση. Υπογράφηκε υπό πίεση από λιγόνυχους Γερμανούς πολιτικούς και δεν ήταν τίποτα λιγότερο από τη νομιμοποιημένη λεηλασία ενός ηττημένου λαού. Φυσικά, οι νικητές Σύμμαχοι θεώρησαν τα κίνητρά τους για να πάνε στον πόλεμο ως καθαρά αμυντικά, οπότε ο κατάκοιτος εχθρός ήταν μόνος ένοχος για την πρόκληση εχθροπραξιών. Ποτέ δεν αναφέρθηκαν στις αίθουσες των Βερσαλλιών η πολιτική της ρεβάνς που

κυριαρχούσε στη Γαλλία από την ταπείνωσή της στο Σεντάν το 1871- η παραδοσιακή πολιτική της Αγγλίας να πολεμά εναντίον της ηγετικής δύναμης της Ηπείρου, ανεξάρτητα από το ποια ήταν αυτή, για να εξασφαλίσει τη δική της επικράτηση- και η επιθυμία της Ρωσίας να ενώσει το σλαβικό βασίλειο υπό τον Τσάρο εμφανιζόμενη ως σωτήρας του στη Σερβία. Το μόνο προπολεμικό "έγκλημα" της Γερμανίας ήταν να γίνει βιομηχανικός ανταγωνιστής. Ήταν ο νεοαποκτηθείς πλούτος της που παρακίνησε τους εταιρικούς διαμορφωτές των συνθηκών του 1918, όταν έκλεψαν τα ανθρακωρυχεία της Γερμανίας, αφήνοντας τον λαό της να παγώσει και να λιμοκτονήσει, και τους επέβαλαν αποζημιώσεις τόσο σοβαρές που τους καταδίκασαν σε διαρκή εξαθλίωση. Εξ ου και η οικονομική αναγκαιότητα να καταστήσουν τους Γερμανούς αποκλειστικά υπεύθυνους για τον "Μεγάλο Πόλεμο".

Η Συνθήκη των Βερσαλλιών δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα τυπικό έγγραφο που συντάχθηκε για να καλύψει τη λεηλασία ενός ηττημένου εχθρού. Οι διεθνείς εγκληματίες που τη σχεδίασαν επιδείνωσαν την κακοήθειά τους με το να ενώσουν μια ευρωπαϊκή ήπειρο κατακερματισμένη από τον πόλεμο και την επανάσταση από τα απομεινάρια της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας και της Αυτοκρατορικής Γερμανίας. Μέσα στην απληστία, την εκδίκηση και την άγνοιά τους, οι συντάκτες της συνθήκης μοίρασαν ολόκληρες περιοχές με άσχετους, συχνά αντίθετους λαούς σε νέα, τεχνητά δημιουργημένα κράτη. Εκατομμύρια Πολωνοί, Γερμανοί και Ούγγροι βρέθηκαν ξαφνικά στην Τσεχοσλοβακία-περισσότεροι Γερμανοί στην Πολωνία και τη Λιθουανία, με επιπλέον χιλιάδες Πολωνούς στην Ουγγαρία, Ούγγρους στη Ρουμανία κ.λπ. κ.λπ. Μόνο στη Σουδητία, 2.800.000 Γερμανοί είχαν εγκλωβιστεί πίσω από τα τσεχικά σύνορα, αποκομμένοι από την πατρίδα τους και υπό την εξουσία μιας ανοιχτά εχθρικής, ξένης κυβέρνησης. Περίπου 625 τετραγωνικά μίλια πολωνικού εδάφους που κατείχαν περισσότεροι από ένα τέταρτο του εκατομμυρίου Πολωνοί παραδόθηκαν στην Τσεχοσλοβακία. Η Ουγγαρία έχασε 7.500 τετραγωνικά μίλια εδάφους με 775.000 κατοίκους της, επίσης χωρίς τη συγκατάθεσή τους.

Συγκριτικά, αν οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν χάσει έναν πόλεμο και είχαν αναγκαστεί να παραχωρήσουν, ας πούμε, την Ουάσιγκτον, τη Μοντάνα ή το Αϊντάχο, με τους αμερικανικούς πληθυσμούς τους, στον Καναδά ή την Καλιφόρνια, το Τέξας και την Αριζόνα στο Μεξικό, η χώρα μας θα βρισκόταν σε κατάσταση ανάλογη με εκείνη που αντιμετώπισαν η Γερμανία, η Πολωνία και η Ουγγαρία μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Και όποτε οι εγκατεστημένοι Γερμανοί, Πολωνοί ή Ούγγροι αντιδρούσαν στις συχνά βάνανυες συνθήκες που τους επιβάλλονταν, οι διαμαρτυρίες τους "συντρίβονταν ανελέητα από την κυβέρνηση της Πράγας του προέδρου Μπένες" (Chant, 5). Όπως παρατήρησε ο στρατηγός Leon DeGrelle, ήταν αναπόφευκτο ένα τέτοιο χάος να εκραγεί τελικά

σε μια νέα διεθνή σύγκρουση, με ή χωρίς τον Χίτλερ.

Από το 1933, οι Γερμανοί σε εδάφη αποκομμένα από το Ράιχ, όπου ο Φύρερ είχε αποκαταστήσει την εθνική υπερηφάνεια, λαχταρούσαν να επανενωθούν με την πατρίδα τους. Στη Σουδητία, η γερμανική μειονότητα ψήφισε σε ποσοστό άνω του 90% υπέρ της επιστροφής στο Ράιχ σε ένα δημοψήφισμα που παρακολουθήθηκε από διεθνείς παρατηρητές. Όταν, τον Μάιο του 1938, η τσεχική κυβέρνηση αρνήθηκε ακόμη να αφήσει τους Σουδητενούς να επιστρέψουν στη χώρα τους, κινητοποίησε τότε τις ένοπλες δυνάμεις της, ο Χίτλερ απείλησε να καλέσει τη Βέρμαχτ. Μέχρι τότε, γνώριζε την αποφασιστικότητα των Συμμάχων να διεξάγουν πόλεμο εναντίον του, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, παρά τις προσπάθειές του για διεθνή συνεννόηση. Η Γερμανία δεν ήταν στην πραγματικότητα έτοιμη για μάχη, αλλά ούτε η Γαλλία και η Αγγλία ήταν έτοιμες--ακόμη. Με τον ρυθμό επανεξοπλισμού τους, ωστόσο, θα αποτελούσαν συντριπτική στρατιωτική απειλή σε λίγα χρόνια ακόμη. Για παράδειγμα, η RAF ξόδεψε περισσότερα χρήματα για τον επανεξοπλισμό από ό,τι όλες οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις μαζί κατά τη δεκαετία του 1930. Το Ράιχ μπορούσε μόνο να ελπίζει ότι θα αμυνόταν με επιτυχία απέναντι στους Συμμάχους πριν αυτοί γίνουν πολύ ισχυροί για να αντισταθούν. Κατά συνέπεια, ο Φύρερ ενημέρωσε τους διοικητές του ότι αν το Ζήτημα των Σουδητών δεν είχε επιλυθεί μέχρι την 1η Οκτωβρίου, θα ξεκινούσαν ένοπλες επιχειρήσεις εναντίον της Τσεχοσλοβακίας.

Με την Ευρώπη να ισορροπεί στην ξιφολόγχη του πολέμου, μόνο ένας άνθρωπος με το προσωπικό κύρος και τη διπλωματική ικανότητα του Μπενίτο Μουσολίνι θα μπορούσε να σώσει την ειρήνη. Συγκάλεσε την τελευταία στιγμή μια έκτακτη συνάντηση τεσσάρων δυνάμεων στο Μόναχο. Γνωρίζοντας άπταιστα αγγλικά, γαλλικά και γερμανικά, έκανε όλους τους αντιπροσώπους να καταλάβουν ότι η επανένωση των Σουδητών με τη φυσική τους πατρίδα ήταν ο μόνος τρόπος για να αποφευχθούν οι εχθροπραξίες, παρά την αδιάκοπη ταραχή του διεθνούς Τύπου. Εν τω μεταξύ, ο Έντουαρντ Μπένες, ο πολυδιαφημισμένος ηγέτης της Τσεχοσλοβακίας, απεικονιζόταν σε όλο τον κόσμο στον Τύπο, στα δελτία ειδήσεων και στις ραδιοφωνικές εκπομπές ως το ευγενικό, αξιολύπητο θύμα της φασιστικής αρπακτικότητας και του συμμαχικού εκφοβισμού. "Την ίδια στιγμή", παρατήρησε ο ιστορικός Peter Gryner από τη σκοπιά εβδομήντα ετών, "ο Dr. Benes, ο πολιτικά και ηθικά αδύναμος πρόεδρος της Τσεχίας, που δεν είχε στομάχι για πόλεμο, παραιτήθηκε και κατέφυγε στη Γαλλία με 10.000 δολάρια [δωρεά της Σοβιετικής Ένωσης] στην τσέπη του" (48).

Μόλις δύο ημέρες πριν η Βέρμαχτ εισβάλει στην Τσεχοσλοβακία, υπογράφεται το Σύμφωνο του Μονάχου. Ο Ντούτσε, έχοντας σώσει την Ευρώπη από την αυτοκτονία, επέστρεψε σε έναν πανάξιο ηρωικό θρίαμβο στη Ρώμη, και οι

Σουδητενοί επέστρεψαν στο Ράιχ τους χωρίς επεισόδια. Εν τω μεταξύ, ο Τσόρτσιλ, αναφερόμενος στον εαυτό του και στους συναδέλφους του πολεμοκάπηλους στην "Εστίαση", γκρίνιαζε: "Υποστήκαμε μια ολική και αδιαμφισβήτητη ήττα" (Innes, 13).

Όμως οι ταπεινωμένοι Τσέχοι πολιτικοί ξεδίπλωσαν την απογοήτευσή τους σε άλλους ξένους λαούς που παρέμεναν ακόμη υπό τον έλεγχό τους από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Οι Σλοβάκοι και οι Ούγγροι Ρουθηνοί υπέστησαν πικρή καταπίεση και απευθύνθηκαν στον Αδόλφο Χίτλερ για το ίδιο είδος βοήθειας που είχε δώσει στους Σουδητενούς. Όταν επιπλέον έμαθε από την SD του ότι οι Τσέχοι κατασκεύαζαν κρυφά αεροπορικές βάσεις για σοβιετικά βομβαρδιστικά ικανά να πλήξουν γερμανικούς στόχους μέσα σε 30 λεπτά από την απογείωση, κατέλαβε την Τσεχοσλοβακία, χωρίζοντάς την σε Βοημία και Μοραβία, ονόματα με τα οποία οι χώρες αυτές ήταν γνωστές επί αιώνες πριν από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Μια ματιά σε έναν χάρτη μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο δείχνει πώς αυτό το συνθετικό κράτος εισχώρησε βαθιά στη γερμανική επικράτεια σαν μια μαχαιριά που χτυπούσε το μαχαίρι για να κρατήσει τη Γερμανία μονίμως σακατεμένη.

Η "Τσεχοσλοβακία" ήταν ένα τεχνητό δημιούργημα Γάλλων και Βρετανών πολιτικών που δεν γνώριζαν τίποτα για την περιοχή την οποία υποτίθεται ότι αναδημιουργούσαν. Στην πραγματικότητα, ο πραγματικός τους στόχος με τη δημιουργία της Τσεχοσλοβακίας από το πουθενά ήταν να κρατήσουν την Κεντρική Ευρώπη σε συνεχή αναταραχή (δηλαδή, ανικανότητα). Ο Χίτλερ διέλυσε αμέσως αυτό το ανατρεπτικό κατασκεύασμα και την ανοικοδόμησε με βάση τις φυσικές γραμμές- με άλλα λόγια, οι εθνοτικά, γλωσσικά και πολιτισμικά συγγενείς πληθυσμοί είχαν τη δυνατότητα να σχηματίσουν τις δικές τους κοινότητες. Έδωσε στους Σλοβάκους την ελευθερία τους υπό τον Καθολικό Μονσινιόρ, Γιόζεφ Τίσο, και επέτρεψε στην Ουγγαρία να επανενωθεί με τους χωρισμένους συμπατριώτες της στη Ρουθηνία. Περιγράφοντας την τσεχική κρίση, οι κυρίαρχοι ιστορικοί σχεδόν πάντα παραλείπουν να αναγνωρίσουν στον Χίτλερ την ελευθερία που έδωσε σε αυτές τις μη γερμανικές μειονότητες, συμπεριλαμβανομένων των Πολωνών στο Τέσεν, στους οποίους επίσης επετράπη να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Ο διακανονισμός που ο ίδιος και ο Μουσολίνι μεσολάβησαν "έδωσε στην Πολωνία τα κοινά σύνορα με την Ουγγαρία που ήθελε εδώ και χρόνια" (Innes, 35). Τον Απρίλιο του ίδιου έτους, Πολωνοί πιλότοι παρέλασαν θριαμβευτικά δίπλα σε αεροπόρους της Luftwaffe στη Μαδρίτη κατά τη νικηφόρα λήξη του ισπανικού εμφυλίου πολέμου. Τραγικά, μόλις πέντε μήνες αργότερα, θα πετούσαν ο ένας εναντίον του άλλου.

Ο πρώτος διπλωματικός θρίαμβος του Χίτλερ ήταν ένα σύμφωνο μη επίθεσης με την Πολωνία το 1934, το οποίο ακολουθήθηκε τα επόμενα χρόνια από

μυστικές προτάσεις για μια στρατιωτική συμμαχία για την προστασία της Ευρώπης από τους Σοβιετικούς. Τον Ιανουάριο, ο υπουργός του Ράιχ δρ Γιόζεφ Γκέμπελς έκανε μια προσωπική και πολύ ευνοϊκή εντύπωση στους κυβερνητικούς ηγέτες της Βαρσοβίας και οι δύο χώρες ήρθαν αισθητά πιο κοντά. Όπως παρατήρησε ο Βατ, "η επίσκεψη ήταν επιτυχής"(325). Την επόμενη χρονιά, ο στρατάρχης Πιλσούντσκι υποδέχθηκε τον Χέρμαν Γκέρινγκ, ο οποίος πρότεινε στρατιωτική συμμαχία κατά της Ρωσίας. Μετά την ήττα της χώρας αυτής, στην Πολωνία θα αποδιδόταν ολόκληρη η Ουκρανία. Μια τέτοια γερmano-πολωνική ένωση θα δημιουργούσε μια κοινή δύναμη πολύ ισχυρή για να την αντιμετωπίσουν είτε οι Δυτικοί Σύμμαχοι είτε η ΕΣΣΔ, ενώ παράλληλα θα ματαίωνε τα σχέδια του Τσόρτσιλ και των πολεμοκάπηλων ομοϊδεατών του.

Η πρόταση του Γκέρινγκ ήταν ένα από τα μεγάλα σημεία καμπής της σύγχρονης ιστορίας. Αν είχε γίνει αποδεκτή, η πορεία των γεγονότων θα είχε αλλάξει δραματικά και ο κομμουνιστικός κολοσσός θα είχε ανατραπεί. Επιπλέον, η Σοβιετική Ένωση βρισκόταν εκείνη την εποχή σε πολιτική και στρατιωτική σύγχυση, λόγω των παρανοϊκών εκκαθαρίσεων του Στάλιν από υψηλόβαθμους αξιωματούχους των ενόπλων δυνάμεων και του πολιτικού γραφείου. Μια εισβολή των γερμανικών και πολωνικών δυνάμεων στα τέλη της δεκαετίας του 1930 στις ΗΠΑ θα είχε πολύ περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας από ό,τι η Επιχείρηση *Μπαρμπαρόσα* το 1941. Μέχρι τότε, ο ίδιος ο Κόκκινος Στρατός ήταν έτοιμος να επιτεθεί στη Γερμανία. Αν ο Πιλσούντσκι είχε δεχτεί τη γενναιόδωρη προσφορά του Γκέρινγκ, η Πολωνία θα μπορούσε να είχε αναδειχθεί σε μια πραγματικά σημαντική ευρωπαϊκή δύναμη και να είχε αποφύγει την τρομερή μοίρα που θα είχε έρθει. Αντ' αυτού, ο στρατάρχης συνέχισε να επιδίδεται στο επικίνδυνο παιχνίδι του να παίζει τους Γερμανούς εναντίον των Ρώσων, προσποιούμενος ότι η χώρα του ήταν ήδη ο δυνάστης της Ευρώπης, αγνοώντας την επισφαλή θέση της ανάμεσα στο Τρίτο Ράιχ και τη Σοβιετική Ένωση. Αντί να ταχθεί λογικά με το ένα κράτος εναντίον του άλλου, επέλεξε να χειραγωγήσει και τα δύο, και η χώρα του συντρίφτηκε ανάμεσά τους.

Ακόμα κι έτσι, ο Χίτλερ συνέχισε να εκφράζει ειλικρινή θαυμασμό τόσο για τον Πιλσούντσκι όσο και για την εκσυγχρονισμένη Πολωνία, δηλώνοντας τον Μάιο του 1935 ενώπιον του Ράιχσταγκ: "Αναγνωρίζουμε με την κατανόηση και την ειλικρινή φιλία των αληθινών εθνικιστών το πολωνικό κράτος ως την πατρίδα ενός μεγάλου, εθνικά συνειδητοποιημένου λαού". Τον επόμενο μήνα, εκπρόσωποι της Γερμανίας και της Πολωνίας ξεκίνησαν συνομιλίες που οδήγησαν έξι μήνες αργότερα σε εμπορική συμφωνία. Όπως επισήμανε ο Watt, "η συνθήκη αυτή ήταν εξαιρετικά σημαντική για την Πολωνία, εφόσον η Γερμανία ήταν μακράν η σημαντικότερη εξαγωγική αγορά της Πολωνίας. Στο παρελθόν, η Γερμανία είχε καταφέρει να προκαλέσει σημαντικό όλεθρο στην πολωνική οικονομία

εφαρμόζοντας αυθαίρετες αλλαγές στους δασμούς ή τις ποσοστώσεις στις εισαγωγές από την Πολωνία. Η νέα αυτή συμφωνία έδωσε στην Πολωνία το καθεστώς του πλέον ευνοούμενου κράτους και διευθέτησε ορισμένες οικονομικές διαφορές μεταξύ των δύο εθνών" (327).

Αυτές οι υποδειγματικές σχέσεις, σε συνδυασμό με την αυξανόμενη απειλή της Σοβιετικής Ρωσίας, άρχισαν σταδιακά να πείθουν τους Πολωνούς να επανεξετάσουν την προτεινόμενη στρατιωτική συμμαχία του Γκέρινγκ. Ως ένδειξη των προθέσεων της υπέρ του Ράιχ, η κυβέρνηση της Βαρσοβίας απέστειλε πολωνικά αεροσκάφη για να πετάξουν με τη *Λεγεώνα Κόνδορες*, στην Ισπανία. Μόλις οκτώ μήνες πριν από το ξέσπασμα του πολέμου, ο Χίτλερ είπε ειλικρινά στον Γιόζεφ Μπεκ, κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Πολωνού υπουργού Εξωτερικών στις 5 Ιανουαρίου 1939 στο Μπερχτεσγκάντεν: "Η Γερμανία θα ενδιαφερόταν πολύ για τη συνέχιση της ύπαρξης ενός έντονα εθνικιστικού πολωνικού κράτους, εξαιτίας του τι θα μπορούσε να συμβεί στη Ρωσία ... Πέρα από αυτό, η ύπαρξη ενός ισχυρού πολωνικού στρατού ελάφρυνε σε σημαντικό βαθμό το φορτίο της Γερμανίας. Οι μεραρχίες που διατηρούσε η Πολωνία στα σύνορά της με τη Ρωσία γλίτωσαν τη Γερμανία από ένα παρόμοιο στρατιωτικό βάρος" (Innes, 31).

Εν τω μεταξύ, οι διεθνείς υποκινητές - βαθιά απογοητευμένοι από τη νίκη του Μουσολίνι για την ειρήνη στην Τσεχοσλοβακία - έψαχναν να βρουν άλλο σημείο για να αναζωπυρώσουν τις εχθροπραξίες. Το βρήκαν στο Ντάνζιγκ. Όπως και η Σουδητία, η μεσαιωνική πόλη είχε αποκοπεί από τη γερμανική μητρική της από τους μισητούς μπαχαλάκηδες των Βερσαλλιών είκοσι χρόνια πριν. Οι εγκλωβισμένοι πολίτες της ζητούσαν επίσης την επανένωση με την πατρίδα τους, τώρα που ήταν ένα περήφανο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος. Αλλά συνδέονταν με την απίθανα επινοημένη συσκευή ενός λεπτού διαδρόμου προς τα ανατολικά πρωσικά σύνορα. Περίπου ενάμισι εκατομμύριο Γερμανοί είχαν εγκλωβιστεί στην Πολωνία από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών.

Για να λύσει φιλικά το δίλημμα, ο Χίτλερ προσφέρθηκε να χρηματοδοτήσει την κατασκευή ενός αυτοκινητόδρομου και ενός σιδηροδρόμου που θα συνέδεε το Ντάνζιγκ. Σε αντάλλαγμα για τη μεγαλύτερη πρόσβαση στην παλιά γερμανική πόλη, οι κατασκευές αυτές θα φορολογούνταν από τους Πολωνούς, οι οποίοι θα λειτουργούσαν επίσης το δικό τους σιδηρόδρομο προς το Ντάνζιγκ, όπου όλα τα οικονομικά τους δικαιώματα θα προστατεύονταν και θα διατηρούνταν. Η Πολωνία θα αποκόμιζε ένα όμορφο, συνεχές κέρδος χωρίς να διακυβεύει την εδαφική της κυριαρχία. "Αυτή τη στιγμή", δήλωσε στην έκτη επέτειο της κατάληψης της εξουσίας από τους εθνικοσοσιαλιστές, "δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου διαφορές απόψεων μεταξύ των φιλικών, ειρηνικών κρατών μας σχετικά με τη σημασία αυτού του μέσου (του γερmano-πολωνικού συμφώνου μη επίθεσης

του 1934) ... Πέρυσι, είδαμε τη φιλία μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας να αποδεικνύει την αξία της ως εγγύηση της ειρήνης στην πολιτική ζωή της Ευρώπης" (Innes, 33)- δηλαδή, τη συμβολή της Πολωνίας στη διευθέτηση της τσεχικής κρίσης.

Οι διαπραγματεύσεις σχετικά με το Ντάνζιγκ προχώρησαν εγκάρδια, χωρίς επείγοντα, από τον Οκτώβριο του 1938, και ο Χίτλερ ήταν βέβαιος για την αμοιβαία ικανοποιητική έκβασή τους. Ωστόσο, εξεπλάγη δυσάρεστα, όταν ο Γιόζεφ Μπεκ απέρριψε ψυχρά την πρόσκλησή του να προσχωρήσει στο Σύμφωνο κατά της Κομιντέρνας μόλις έντεκα ημέρες μετά το Μπερχτεσγκάντεν, όπου και οι δύο κυβερνήσεις διολίσθησαν προς μια τέτοια συμμαχία. Υποστηριζόμενη από τη συνδυασμένη στρατιωτική ισχύ του Τρίτου Ράιχ, της φασιστικής Ιταλίας και της αυτοκρατορικής Ιαπωνίας, η Πολωνία θα είχε απαλλαγεί από κάθε περαιτέρω ανησυχία σχετικά με τις σοβιετικές φιλοδοξίες στα ρωσικά σύνορά της. Όταν ο Γερμανός πρέσβης Εξωτερικών επισκέφθηκε τη Βαρσοβία για να γιορτάσει την πέμπτη επέτειο του γερμανο-πολωνικού Συμφώνου Μη Επίθεσης, οι Πολωνοί αρνήθηκαν κάθε αναφορά στο Ντάνζιγκ και υποδέχθηκαν τη γερμανική αντιπροσωπεία με ψυχρή τυπικότητα.

Τον Μάρτιο, η κυβέρνηση της Βαρσοβίας τερμάτισε κάθε περαιτέρω συζήτηση για το Ντάνζιγκ, απορρίπτοντας κατηγορηματικά τις γενναιόδωρες προτάσεις του Φύρερ, από τις οποίες οι Πολωνοί θα κέρδιζαν πολλά οικονομικά και κυρίως στρατιωτικά. Ο ίδιος τους εξέθεσε την κατάσταση μέσω του πρεσβευτή του: "η γερμανο-πολωνική συμφωνία δεν θα μπορούσε να επιβιώσει χωρίς η Πολωνία να δείξει "μια ξεκάθαρη, αντισοβιετική στάση". Η Πολωνία πρέπει να καταλάβει ότι πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στη Γερμανία και τη Ρωσία" (Innes, 35). Τον ίδιο μήνα, ο μέχρι πρότινος φιλικός Μπεκ είπε στον διπλωματικό του συνάδελφο, τον κόμη Ζέμπεκ: "γνωρίζουμε το ακριβές όριο των δικών μας συμφερόντων ... πέρα από αυτό το όριο, η Πολωνία μπορεί μόνο να ανακοινώσει ένα *non possum* ("δεν μπορούμε", επίκληση αδυναμίας, άρνηση). Είναι πολύ απλό: Θα πολεμήσουμε!" Η αποφασιστικότητα του Μπεκ θα προκαλούσε σοκ στον Χίτλερ, ο οποίος εξακολουθούσε να υπολογίζει στην Πολωνία ως ζωτικό σύμμαχο κατά του σοβιετικού κομμουνισμού, και δεν μπορούσε να μαντέψει ότι η απότομη αλλαγή της πολωνικής στάσης είχε σχεδιαστεί από έναν ξένο διπλωμάτη.

Ο William C. Bullitt, εμπιστευτικός πράκτορας του Προέδρου Ρούσβελτ στην Ευρώπη, ήταν υψηλόβαθμο κυβερνητικό στέλεχος ήδη από την εποχή της κυβέρνησης Ουίλσον κατά τη διάρκεια του 1919, όταν υποστήριξε την αναγνώριση της Σοβιετικής Ένωσης από τις ΗΠΑ. Η σύστασή του απορρίφθηκε καθολικά από το Κογκρέσο, αφού οι έρευνες του Κογκρέσου αποκάλυψαν ότι η ΕΣΣΔ δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια αιματηρή τυραννία που επιβλήθηκε στον ρωσικό λαό από διεθνείς Εβραίους γκάνγκστερ. Απογοητευμένος από μια

τέτοια ετυμηγορία, εγκατέλειψε την πολιτική, αλλά επανήλθε από το F.D.R. ως ο πρώτος πρεσβευτής της Αμερικής στους Σοβιετικούς μετά την αναγνώριση της ΕΣΣΔ, την πρώτη διεθνή ενέργεια του Ρούσβελτ μετά την ανάληψη της προεδρίας. Ο υψηλού επιπέδου φιλοκομμουνισμός και η μισαλλοδοξία του Bullitt απέναντι στο φασισμό τον χαρακτήρισαν ως ένα από τα πιο πολύτιμα εργαλεία των Εβραίων για τη διάλυση των κανονικών σχέσεων μεταξύ των εθνών.

Ταξιδεύοντας στην Ανατολική Ευρώπη, χρησιμοποίησε τις φυσικές διπλωματικές του ικανότητες και τα εντυπωσιακά του διαπιστευτήρια ως προσωπικός αντιπρόσωπος του Προέδρου για να προκαλέσει δέος στους Πολωνούς αξιωματούχους. Ο Bullitt τους παρότρυνε να πιέσουν τους Γερμανούς στο Danzig. Ο πόλεμος έπρεπε αναπόφευκτα να έρθει, αλλά μέχρι τότε η Βρετανία και η Γαλλία θα εισέβαλαν στο Ράιχ από τα δυτικά, με τον Φύρερ να βρίσκεται στη μέση. Η Πολωνία θα έπαιρνε το υπόλοιπο της ανατολικής Γερμανίας στο δικό της μέρος της συμφωνίας. Το μόνο που έπρεπε να κάνουν οι Πολωνοί ήταν να προκαλέσουν τον Χίτλερ να επιτεθεί, και στη συνέχεια να τον κρατήσουν αρκετά για να έρθουν οι Βρετανοί και οι Γάλλοι να τους σώσουν. Τυφλωμένοι από την απληστία και την αλαζονεία σε αυτή τη διαφανή απάτη, οι αφελείς ηγέτες της Βαρσοβίας έπαιζαν την ύπαρξη της χώρας τους με τις διαβεβαιώσεις ξένων πολιτικών, για τους οποίους η Πολωνία δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια σκοπιμότητα για τον πόλεμο που ήταν αποφασισμένοι να υποδαυλίσουν κάπου, με κάποιο τρόπο.

Αφού έσπειρε τους σπόρους της σύγκρουσης στην Πολωνία, ο Bullitt πήγε στη Γαλλία, όπου διαβεβαίωσε τους Γάλλους αξιωματούχους ότι οι ΗΠΑ θα υποστήριζαν οποιονδήποτε πόλεμο εξαπέλυαν εναντίον της Γερμανίας. Μέσα σε ένα χρόνο, με τη χώρα του να σφυροκοπείται μέχρι να υποταχθεί από τη Βέρμαχτ, ο πρεμιέρης της Γαλλίας, Eduard Deladier, εξέπεμψε την περίφημη έκκλησή του προς την Αμερική, ζητώντας τα "σύννεφα των πολεμικών αεροσκαφών" που υποσχέθηκε ο Bullitt. Μια εβδομάδα αργότερα, οι Γερμανοί μπήκαν στο Παρίσι.

Ο Bullitt μετέβη στο Λονδίνο, όπου συναντήθηκε με τον Βρετανό πρωθυπουργό. Το 1941, λίγο πριν πεθάνει από καρκίνο και εν μέσω του Δεύτερου Αδελφοκτόνου Πολέμου της Ευρώπης, ο Νέβιλ Τσάμπερλεν ομολόγησε ότι "η Αγγλία δεν θα είχε ποτέ πάει στον πόλεμο για την Πολωνία χωρίς τη συνεχή παρότρυνση του Μπούλλιτ και των Εβραίων" (Forrestal, 178). Ο Τσάμπερλεϊν δεν ήταν φίλος του Ράιχ, αλλά ήθελε ειλικρινά να αποφύγει τον πόλεμο, τουλάχιστον προς το παρόν, κερδίζοντας χρόνο μέχρι οι ένοπλες δυνάμεις της Βρετανίας να δημιουργηθούν επαρκώς για να αμφισβητήσουν τη Βέρμαχτ. Είχε εξαπατηθεί από τον Ian Colvin, έναν σφοδρά αντιγερμανικό δημοσιογράφο της *News Chronicle*. Ο Κόλβιν ήταν υπεύθυνος για τη μονομερή αλλαγή της βρετανικής πολωνικής

πολιτικής, λέγοντας ψέματα στον πρωθυπουργό στις 29 Μαρτίου ότι ο Φύρερ επρόκειτο να επιτεθεί στην Πολωνία το συντομότερο δυνατό με ένα προσχεδιασμένο σχέδιο. "Ωστόσο, το σχέδιο έκτακτης ανάγκης (η υπόθεση *White* του Χίτλερ) είχε πλέον ενεργοποιηθεί ως αποτέλεσμα της βρετανικής εγγύησης" για να πολεμήσει για την Πολωνία (Irving, *Goebbels*, στ. 293). Μέσω αυτής της εξαπάτησης, ο Κόλβιν "έγειρε την ισορροπία προς τον πόλεμο".

Οι δυτικές "δημοκρατίες" είχαν καταστήσει σαφές στον Χίτλερ ότι ήταν αποφασισμένες να κάνουν πόλεμο εναντίον του, αλλά εκείνος ήλπιζε ότι θα μπορούσε να αναβληθεί όσο το δυνατόν περισσότερο. Ακόμα κι έτσι, αν οι εχθροπραξίες έπρεπε να έρθουν, προτιμούσε να γίνουν με τους δικούς του όρους, όταν η Γερμανία είχε τις καλύτερες πιθανότητες επιτυχίας. Με τον συμμαχικό επανεξοπλισμό να προχωρά με πλήρη ταχύτητα, ο χρόνος δούλευε εναντίον του. Για παράδειγμα, το 1939, τη χρονιά που ξεκίνησε ο πόλεμος, η γαλλική κυβέρνηση ξεπερνούσε τη Γερμανία σε δαπάνες για εξοπλισμούς, ενώ η μεγάλη της αεροπορία χρηματοδοτούνταν περισσότερο από τη Luftwaffe του Χέρμαν Γκέρινγκ. Από τον Φεβρουάριο του 1934, σύμφωνα με τον Αμερικανό δημοσιογράφο Douglas Brinkley, το Παρίσι δαπανούσε ένα δισεκατομμύριο φράγκα ετησίως μόνο για την αεροπορία του (68). Πέντε χρόνια αργότερα, διέθετε περισσότερα από 3.000 αεροσκάφη, κάπως λιγότερα από τη Luftwaffe, αλλά σε συνδυασμό με τις πολωνικές, ολλανδικές και βρετανικές αεροπορικές δυνάμεις, οι Γερμανοί θα υπερτερούσαν στον αέρα με πιθανότητες τουλάχιστον τρία προς ένα. Συνολικά, οι στρατιωτικές εφεδρείες στην Πολωνία, την Ολλανδία, τη Γαλλία και τη Βρετανία ανέρχονταν σε περίπου δέκα εκατομμύρια άνδρες, αριθμώντας τις γερμανικές εφεδρείες κατά πέντε προς ένα. Στη θάλασσα, οι Σύμμαχοι διέθεταν είκοσι φορές περισσότερα πολεμικά πλοία από αυτά που διέθετε η Kriegsmarine.

Έχοντας πλήρη επίγνωση της διαφαινόμενης απειλής για την ύπαρξη της χώρας του από τους μανιωδώς εξοπλιζόμενους Συμμάχους, ο Χίτλερ συνέχισε να προσφέρει δίκαιους διακανονισμούς στους Πολωνούς. Το πείσμα τους είχε γίνει πλέον ανυπόφορο, ακόμη και για τους Βρετανούς και τους Γάλλους (οι οποίοι είχαν δεύτερες σκέψεις σχετικά με τις ανεπίσημες υποσχέσεις του Μπούλιτ για αμερικανική στρατιωτική βοήθεια), ακόμη και στις 27 και 29 Αυγούστου -- κυριολεκτικά ημέρες πριν από την έναρξη του πολέμου. Προέτρεψαν τη Βαρσοβία να διαπραγματευτεί με τον Χίτλερ, αλλά οι Πολωνοί αρνήθηκαν ανένδοτα, εμπιστευόμενοι τις εμπιστευτικές διαβεβαιώσεις του Μπούλιτ. Τον ίδιο μήνα, όταν ο Γάλλος πρόεδρος τους πρότεινε να επιτρέψουν στις σοβιετικές ένοπλες δυνάμεις στο έδαφός τους να υπερασπιστούν την Πολωνία, ο Στρατάρχης Edward Rydz-Smigly, ο Πολωνός Αρχιστράτηγος, απάντησε: "Με τους Γερμανούς, θα διακινδυνεύαμε να χάσουμε την ελευθερία μας. Με τους Ρώσους

θα χάναμε την ψυχή μας" (Innes, 60). Επειδή υπέκυψαν στο τραγούδι των σειρήνων του Bullitt, θα έχαναν και τα δύο.

Λίγες ημέρες αργότερα, ο Φύρερ προσπάθησε να αποτρέψει μια κρίση ζητώντας την επανάληψη των απευθείας συνομιλιών με τον Πολωνό υπουργό Εξωτερικών. Είπε στον Βρετανό πρεσβευτή, Sir Neville Henderson: "Υπό αυτές τις συνθήκες, η γερμανική κυβέρνηση συμφωνεί να αποδεχτεί την προσφορά της βρετανικής κυβέρνησης για τις καλές υπηρεσίες της στην εξασφάλιση της αποστολής στο Βερολίνο ενός Πολωνού απεσταλμένου με πλήρεις εξουσίες. Υπολογίζουν στην άφιξη αυτού του απεσταλμένου την Τετάρτη, 30 Αυγούστου" (Innes, 82). Αντ' αυτού, ο Μπεκ άφησε τους Γερμανούς να περιμένουν δύο ολόκληρες ημέρες χωρίς να τους δώσει απάντηση, και στη συνέχεια πέταξε στο Λονδίνο, όπου μαζί με τον διπλωματικό του συνάδελφο, τον κόμη Έντουαρντ Ρατσίνσκι, υπέγραψαν Σύμφωνο Αμοιβαίας Βοήθειας με τον Βρετανό υπουργό Εξωτερικών, λόρδο Χάλιφαξ. Η συμφωνία εγγυόταν την ένοπλη επέμβαση της Αγγλίας αν η Πολωνία δεχόταν επίθεση "από οποιονδήποτε ξένο εχθρό", αν και η Γερμανία μόνο αναφερόταν σε ένα μυστικό πρωτόκολλο που δεν αποκαλύφθηκε παρά μόνο μετά τον πόλεμο.

Μόνο όταν διάβασε την επόμενη μέρα στις εφημερίδες για την αυθαίρετη περιφρόνηση του Μπεκ για κάθε είδους διαπραγμάτευση, ο Φύρερ έμαθε τι είχε συμβεί. Αυτή η πρωτοφανής απόρριψη του εκλεγμένου ηγέτη μιας γειτονικής χώρας εν μέσω έκκλησης για ειρήνη ήταν μια σκόπιμη πρόκληση που ακολουθήθηκε αμέσως από πολωνική κινητοποίηση και στρατιωτικούς ελιγμούς κοντά στα γερμανικά σύνορα --όλα με σκοπό να αποθαρρύνουν τον Χίτλερ να επιτεθεί. Ο ίδιος θυμήθηκε έξι χρόνια αργότερα, στη διαθήκη του: "Μόλις τρεις ημέρες πριν από το ξέσπασμα του γερμανοπολωνικού πολέμου, πρότεινα στον Βρετανό πρεσβευτή στο Βερολίνο μια λύση για το γερμανοπολωνικό πρόβλημα παρόμοια με το πρόβλημα της περιοχής του Σάαρ, υπό διεθνή έλεγχο. Η πρόταση αυτή δεν μπορεί να εξηγηθεί. Απορρίφθηκε μόνο επειδή οι υπεύθυνοι κύκλοι της αγγλικής πολιτικής επιθυμούσαν τον πόλεμο, εν μέρει προσδοκώντας επιχειρηματικά οφέλη, εν μέρει καθοδηγούμενοι από την προπαγάνδα που προωθούσε ο Διεθνής Εβραϊσμός".

Ήδη από τον προηγούμενο Ιανουάριο, όταν οι διαθέσεις των Πολωνών είχαν για πρώτη φορά κακοφορμίσει εναντίον της Γερμανίας, ο Ρίμπεντροπ εκμυστηρεύτηκε στους διπλωματικούς του συναδέλφους κατά την επιστροφή τους στο Βερολίνο: "Από τώρα και στο εξής, έχουμε μόνο μία επιλογή δράσης, αν θέλουμε να ξεφύγουμε από την εδαφική περικύκλωση, και αυτή είναι να συνεννοηθούμε με τους Ρώσους" (Innes, 33). Από την πλευρά του, ο Χίτλερ δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να περικυκλωθεί από εχθρούς. Έπρεπε να τους ξεπεράσει διπλωματικά πριν αρχίσουν οι πυροβολισμοί. Όπως είπε στον Jacob

Burckhardt, τον Ελβετό επίτροπο της Κοινωνίας των Εθνών στο Danzig, "Ό,τι αναλαμβάνω στρέφεται εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης. Αν η Δύση είναι πολύ ηλίθια και τυφλή για να το αντιληφθεί αυτό, θα αναγκαστώ να έρθω σε συμφωνία με τους Ρώσους". Κατά συνέπεια, στις 23 Αυγούστου συγκρόνησε τον κόσμο (συμπεριλαμβανομένων των ίδιων των συντρόφων του NSDAP, ορισμένοι από τους οποίους παραιτήθηκαν σε ένδειξη διαμαρτυρίας), συνάπτοντας σύμφωνο μη επίθεσης με τη Σοβιετική Ένωση. Ήταν μια δραστική κίνηση που του επέβαλαν οι δυτικές δημοκρατίες, οι οποίες τον υποχρέωσαν να αποτρέψει την ανάπτυξη ενός δεύτερου μετώπου μέσω της εξομάλυνσης των σχέσεων με τη Ρωσία.

Εξήγησε σε μια ομιλία του στο Ράιχσταγκ σχεδόν δύο χρόνια αργότερα, ενώ οι λεγεώνες του εισέρχονταν στην ΕΣΣΔ: "Επομένως, μόνο με μεγάλη δυσκολία κατάφερα τον Αύγουστο του 1939 να στείλω τον υπουργό Εξωτερικών μου στη Μόσχα σε μια προσπάθεια να αντιταχθώ εκεί στη βρετανική πολιτική περικύκλωσης της Γερμανίας". Με τον τρόπο αυτό, νίκησε τη Γαλλία και την Αγγλία στο δικό τους παιχνίδι διπλωματίας με υψηλά στοιχήματα. Και οι δύο είχαν φλερτάρει πρόθυμα τον Στάλιν για μια συμμαχία εναντίον του Τρίτου Ράιχ, αλλά ο Μάρσαλ προτίμησε μια στιγμιαία συνθήκη με τη Γερμανία που θα του έδινε ζωτικό χρόνο για την ολοκλήρωση του δικού του επανεξοπλισμού.

Σύμφωνα με τα λόγια του Στρατάρχη του Κόκκινου Στρατού Στεφανή, "Το σύμφωνο μεταξύ της Σοβιετικής Ένωσης και της Γερμανίας του Χίτλερ είναι μόνο προσωρινό. Δεν θα το αφήσουμε να διαρκέσει πολύ καιρό". Τον υποστήριξε ο στρατάρχης Βόρσολοφ, ο οποίος είπε: "Οι Γερμανοί δεν πρέπει να έχουν την παραμικρή υποψία ότι ετοιμαζόμαστε να τους μαχαιρώσουμε πισώπλατα, ενώ είναι απασχολημένοι να πολεμούν τους Γάλλους, διαφορετικά θα μπορούσαν να αλλάξουν το γενικό τους σχέδιο και να μας επιτεθούν". Τίποτα από όλα αυτά δεν θα εξέπληττε τον Χίτλερ, ο οποίος έγραφε ήδη από τη σύνθεση του *Mein Kampf* το 1925: "Οι σημερινοί κυβερνήτες της Ρωσίας δεν έχουν ιδέα να συνάψουν έντιμα μια συμμαχία, πόσο μάλλον να τηρήσουν μια τέτοια συμμαχία" (τόμος δεύτερος, κεφάλαιο XIV). Σωστά κατέληξε στο συμπέρασμα: "Η Γερμανία είναι σήμερα ο επόμενος μεγάλος πολεμικός στόχος του Μπολσεβικισμού".

Όταν άρχισε ο πόλεμος με τη Σοβιετική Ένωση, "ο Χίτλερ φαίνεται ότι μόλις που πρόλαβε τον Στάλιν", σύμφωνα με τον Russell H.S. Stolfi, καθηγητή Ιστορίας στη Σχολή Μεταπτυχιακών Σπουδών του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ, στο Μοντερέι της Καλιφόρνια. "Πρόσφατα δημοσιευμένα στοιχεία και ιδιαίτερα αποτελεσματικά επιχειρήματα δείχνουν ότι ο Στάλιν άρχισε μια μαζική ανάπτυξη σοβιετικών δυνάμεων στα δυτικά σύνορα στις αρχές Ιουνίου 1941. Τα στοιχεία υποστηρίζουν την άποψη ότι ο Στάλιν σκόπευε να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις που είχαν συγκεντρωθεί στα δυτικά το συντομότερο δυνατό, πιθανότατα περί τα μέσα Ιουλίου 1941, για ένα σοβιετικό Μπαρμπαρόσα. Οι δηλώσεις των

αιχμαλώτων υποστηρίζουν επίσης την άποψη ότι οι Σοβιετικοί σκόπευαν να επιτεθούν στη Γερμανία το 1941. Η έκτακτη ανάπτυξη των σοβιετικών δυνάμεων στα δυτικά σύνορα εξηγείται καλύτερα ως επιθετική ανάπτυξη για μια επίθεση με πλήρη κινητοποίηση των εξαιρετικά ισχυρών δυνάμεων που συγκεντρώθηκαν εκεί για το σκοπό αυτό" (Michaels, 21).

Ο Horst Slesina, βετεράνος των πρώτων ημερών της Επιχείρησης *Μπαρμπαρόσα*, παρακολούθησε προσωπικά τις σοβιετικές προετοιμασίες για την εισβολή στην Ευρώπη. "Για πρώτη φορά", θυμήθηκε τις πρώτες ημέρες της εκστρατείας, "μαθαίνουμε τις λεπτομέρειες της φρικτής απειλής κατά της Πατρίδας μας και ολόκληρης της Ευρώπης που συνιστούσε η προέλαση του σοβιετικού στρατού. Βλέπουμε από το διπλωματικό και στρατιωτικό παιχνίδι της Σοβιετικής Ένωσης--και τις ξεδιάντροπες απαιτήσεις του Στάλιν και του Μολότοφ--ότι τα αφεντικά στο Κρεμλίνο πιστεύουν ότι έφτασε η ώρα τους. Οι διαπραγματεύσεις με την Αγγλία, η προέλαση των σοβιετικών δυνάμεων στα σύνορα της Γερμανίας, της Φινλανδίας, της Ουγγαρίας και της Ρουμανίας εξαλείφουν και τις τελευταίες αμφιβολίες για τις σοβιετικές προθέσεις. Ο μπολσεβικισμός είναι έτοιμος να ξεκινήσει την πορεία για την παγκόσμια επανάσταση με μια επίθεση εναντίον της Γερμανίας ... Όταν οι πρώτοι (Γερμανοί) πεζικάριοι ήρθαν στην Ανατολή, ξεφορτώθηκαν και προχώρησαν προς τα σύνορα πριν από λίγο καιρό, είδαμε γιγαντιαίες φάλαγγες Ρώσων να ανεβαίνουν, οι οποίοι έχτισαν τις θέσεις τους όλο και πιο κοντά στα γερμανικά σύνορα ... Δημιούργησαν ένα πυκνό δίκτυο στα γερμανικά σύνορα, πίσω από το οποίο γιγαντιαίες, ατελείωτες φάλαγγες εκτέλεσαν μια από τις πιο μαζικές κινητοποιήσεις στην ιστορία του πολέμου" (8-11).

Μετά τον πόλεμο, ο ταγματάρχης Κοσκόφ, διοικητής του Κόκκινου Στρατού στο 24ο Σύνταγμα Πεζικού της 44ης Μεραρχίας Πεζικού, παραδέχτηκε ότι "οι Ρώσοι θα είχαν επιτεθεί στη Γερμανία από μόνοι τους το αργότερο σε δύο ή τρεις εβδομάδες" (Johnson, 36). Ενώ το Ράιχ και η Ρωσία βρίσκονταν ακόμη σε ειρήνη, ο Στάλιν καυχόταν στους αποφοίτους της Στρατιωτικής Ακαδημίας Φρούντσε στις 5 Μαΐου 1941: "Μπορούμε να ξεκινήσουμε τον πόλεμο με τη Γερμανία μέσα στους επόμενους δύο μήνες. Τώρα που είμαστε δυνατοί, πρέπει να περάσουμε από την άμυνα στην επίθεση". Σύμφωνα με τα λόγια του Ρώσου μεταφραστή του Υπουργείου Άμυνας των ΗΠΑ, Ντάνιελ Μάικλς, "Ρώσοι αναλυτές εκτιμούν ότι οι Γερμανοί εξαπέλυσαν το προληπτικό τους χτύπημα δύο ή τέσσερις εβδομάδες πριν από την προγραμματισμένη κίνηση των Σοβιετικών" (20).

Αλλά προς το παρόν, ο Χίτλερ χρειαζόταν μια συμφωνία, έστω και παροδική, με την ΕΣΣΔ για να αποφύγει έναν διμέτωπο πόλεμο- για να κρατήσει τη ρωσική αρκούδα σε απόσταση αναπνοής, έστω και προσωρινά. Στόχος του ήταν επίσης να παγιδεύσει τους Δυτικούς Συμμάχους στη δική τους συνθήκη με τη Βαρσοβία,

που συνήφθη στις 25 Αυγούστου. Οριζόταν ότι η Βρετανία και η Γαλλία θα κήρυτταν πόλεμο σε "οποιονδήποτε" εισέβαλε στην Πολωνία- παρόλο που η Γερμανία προοριζόταν προφανώς ως πιθανός εισβολέας, δεν αναφερόταν ονομαστικά, τουλάχιστον δημοσίως. Αν η Γερμανία και η Ρωσία εισέβαλαν στην Πολωνία, οι Σύμμαχοι ήταν υποχρεωμένοι από τη δική τους συνθήκη να κηρύξουν πόλεμο και στις δύο προσβλητικές χώρες, κάτι που ήξερε ότι δεν θα μπορούσαν ποτέ να κάνουν.

Ωστόσο, όταν ο πόλεμος έφτασε στην Πολωνία, οι δημοκρατίες έδειξαν όλο το εύρος της υποκρισίας τους κηρύσσοντας επιλεκτικά τον πόλεμο στο Ράιχ, αλλά απέφυγαν να κηρύξουν παρόμοιο πόλεμο εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης, τα στρατεύματα της οποίας πέρασαν στο πολωνικό έδαφος δύο εβδομάδες αργότερα. Η προοπτική ότι η Αγγλία και η Γαλλία θα έπρεπε να αναμετρηθούν τόσο με τη Γερμανία όσο και με τη Ρωσία ήταν υπερβολική γι' αυτούς. Παρόλο που δεν απέφυγαν να κηρύξουν πόλεμο στη Γερμανία, επειδή είχαν την υποχρέωση τιμής να έχουν ενεργήσει πανομοιότυπα εναντίον της ΕΣΣΔ, τουλάχιστον εξέθεσαν τη σπερματική τους ανεντιμότητα ενώπιον όλης της ιστορίας.

Φυσικά, δεν είχαν ποτέ την πρόθεση να έρθουν για να σώσουν την Πολωνία, κάτι που ήταν ούτως ή άλλως αυτονόητα αδύνατο. Οι Πολωνοί πολέμησαν γενναία και επίμονα με ό,τι διέθεταν, με την πεποίθηση ότι οι Βρετανοί και οι Γάλλοι θα τηρούσαν τις ορκωτές υποσχέσεις τους και θα εισέβαλαν στη Γερμανία από τα δυτικά. Ήταν αυτή η ισχυρή πίστη στους μακρινούς συμμάχους τους που ενέπνευσε την πολωνική υπεράσπιση της πρωτεύουσας του έθνους, ακόμη και όταν η αντίσταση αυτή, όσο αποφασιστική και αν ήταν, είχε καταστεί τόσο μάταιη όσο και τραγική. Οι δυτικές "δημοκρατίες" πρόδωσαν τους Πολωνούς, τους οποίους θεωρούσαν κυνικά μόνο ως τροφή για τα κανόνια για τις αντιναζιστικές τους ατζέντες. Η πραγματική τους στάση εκφράστηκε από τον Ουίνστον Τσώρτσιλ μετά την παράδοση της Πολωνίας, της χώρας που παρουσίασε δημόσια ως "η ηρωική υπερασπίστριά του δικαίου και του καλού απέναντι στις ναζιστικές ορδές". Πικραμένος μετά την ήττα των Πολωνών, τους απέρριψε περιφρονητικά ως "ηλίθιους Πολωνούς, που δεν ήξεραν να πολεμούν". Αυτό ήταν το μόνο ευχαριστώ που πήραν για την παροχή του πολέμου που απαίτησε και πήρε από αυτούς ο Τσώρτσιλ και λοιποί.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUßERLANDSANGELEGENHEITEN
November 1938 Ausgabe 1978 26. April 2007 42. Jahrgang

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da. Sie ist in der Tscholchenschaft. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Millionen von Menschen, Vorfahren, Vorfahren und Vorfahren haben nicht zugestimmt, das Kommando der gesamten Welt unter der Führung Adolf Hitlers zu überlassen.

Alle Nationalsozialisten sind weniger gefährliche Völker- und Rassenkrieger als Schüler an Schulen im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist eine widerstandsfähige, aber die Größe des biologischen Völkertums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der weltweite Kampf ist ein Kampf, der Völkertum - gegen alle weißen Völker (Völkertum) - zu begeben. Keine Mittel und Eisenbahnen, Chiffrierung und Rassenwissenschaft.

Ob "Nazi" oder "Hitler", ob in Waffentat oder in Bewegung, ob in Propagandaarbeit, handelt es sich um einen Widerstand gegen die Welt Nationalsozialisten hat eine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

E/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly
Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι πρωτόγνωρο φιλοσοφικό και σχετίζονται με την τέχνη.

Μολλύ: Πράγματι τις απόψεις σας σχετικά με τον αντίκτυπο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Νίτσε και ο Σπινόζα της Αντιαντιπαραγωγής (www.mollythegreat.com/ truth.htm). Έργο φέρει στις 21 σελίδες τώρα, και έχει πολλά ακόμα να κάνει. Η μέθοδος του ΕΓ Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απλό, ναρκωτικό, πληροφόρηση για ένα πρόγραμμα και βίαιος, αλλά δύο προγράμματα που πρέπει να ερμηνεύονται. Αυτοί οι δύο λόγοι είναι οι λόγοι, που ζητάμε το θαύμα των παρόντων. Ένα παρόν που θα προσηγορεύσει να μην έρθει στο φως.

 the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1978 April 26, 2007 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware counterparty and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and neo-slavery.

Whether "Nazi" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες

Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες

Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julian Steinbock: Der Giftige Pflanz
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Bollmann
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**